

mandsloven tilkommende forhøjede Tilskadekomstpension har Krav paa en yderligere Forsørgelse, som andre Tjenestemænd under tilsvarende Forhold er udelukkede fra. En saadan Særstilling kan formentlig ikke motiveres ved en Henviisning til de militære Tjenestemænds særlig farefulde Gerning, idet der ikke til Fordel for andre Grupper af Tjenestemænd, hvis Arbejde er forbundet med lige saa stor Risiko, er givet særlige Regler ved Siden af Tjenestemandslovens Regler.

Heller ikke findes der Anledning til at give de til de militære Tjenestemænd svarende honorarlønnede Personer, der paadrager sig en Invaliditet ved deres Arbejde, et særligt Krav fremfor andre i Statens Tjeneste arbejdende Personer under tilsvarende Forhold.

Et særligt Krav er formentlig kun motiveret ved de indkaldte værnepligtiges Tjenestes tvungne Karakter, og dette Tvangsmoment afgiver formentlig ogsaa et særligt Erstatningsgrundlag, hvorfor man ved Overførelsen af Ulykkesforsikringslovgivningens Regler paa de heromhandlede Erstatninger har ment paa visse Punkter at kunne ændre disse Regler noget i den erstatningsberettigedes Favør, jfr. Bemærkninger til de respektive Paragraffer.

I Overensstemmelse med dette Synspunkt har man opretholdt Reglernes Anvendelse paa saadanne Personer, der uden at være i egentlig Tjeneste beordres til Arbejde i militært Øjemed, for hvilket de ikke kan undslaa sig, f. Eks. Skansearbejde, Ægtkørsel og lign.

Bestemmelsen om Erstatning i Tilfælde af Ulykkestilfælde ved de af Loven omfattede Personers Forsøg paa Forebyggelse af Ulykker m. m. svarer til den i Ulykkesforsikringslovens § 3, 1. Stk. — saaledes som dette foreslaas affattet af Udvalget — indeholdte Bestemmelse.

For saa vidt der, som af et Flertal af Udvalget indstillet, optages en Bestemmelse i Ulykkesforsikringslovens § 3, 1. Stk., om Erstatning for Ulykkestilfælde, indtrufne paa Vej til og fra Arbejdsstedet, bør der efter Udvalgets Formening optages en hertil svarende Bestemmelse i nærværende Paragraf.

Efter den gældende Lov ydes Forsørgelser dels som »ordinære« med de i Loven fastsatte Beløb, naar der er ført et efter almindelige Bevisregler fyldestgørende Bevis for, at Invaliditeten er paadraget i Anledning af Udførelsen af den paagældendes militære Tjenestepligter, jfr. § 9 i Loven af 1919, dels som »ekstraordinære« med $\frac{2}{3}$ af de for den ordinære Forsørgelse fastsatte Beløb, naar, jfr. Lovens § 10,

- 1) det skønnes, at der er tilvejebragt Rimelighed for Antagelse af, at Invaliditeten hidrører fra Udførelsen af hans militære Tjenestepligter,
- 2) naar Invaliditeten vel ikke hidrører fra Udførelsen af egentlige militære Tjenestepligter, men dens Paadragelse dog er sket under Forhold, der staar i Berøring med den militære Tjeneste.

Den saaledes skete Sondring mellem ordinær Forsørgelse og den under 1) nævnte Form for ekstraordinær Forsørgelse, beroende paa et forskelligt Krav til Styrken af Beviset for Aarsagssammenhængen mellem Tjenesten og Invaliditeten, har i Praksis ført til, at der i en Del Tilfælde, der, hvis der ikke havde bestaaet en saadan Sondring, vilde have medført Forsørgelse som opfyldende de almindelige Beviskrav, er ydet Invaliden en nedsat (ekstraordinær) Forsørgelse.

Man har derfor ment det forsvarligt at ophæve den heromhandlede Sondring ved at fastsætte, at der haves Krav paa Forsørgelse, naar Invaliditeten skyldes Ulykkestilfælde eller Sygdom, der *med Rimelighed* kan henføres til Tjenesten, hvorved det altsaa forudsættes, at der ikke stilles et strengt Beviskrav, men at Hovedparten af de Tilfælde,